

[Jørgen Estrup]

skæ prætentivt, når man siger, at der skal udarbejdes en arbejdsmarkedspolitisk handlingsplan også i situationer, hvor det drejer sig om 10 ansatte, der må afskediges fra en virksomhed – mindre kunne gøre det. Det er muligt, at det bare er en formuleringsforskel, men det lyder voldsomt. Men jeg er altså enig i, at arbejdsmarkedsnævnene bør have en pligt til at træde til i den situation.

Det tredje og sidste men er, at jeg mener, det er vigtigt, at vi tager hensyn til de små og mellemstore virksomheder, og jeg tror ikke, de nye talmæssige regler for, hvornår der er tale om massefyring, i tilstrækkeligt omfang tager hensyn til dem.

Fra radikal side er vi villige til at diskutere, om vi skal have andre regler end de minimums-EF-regler, vi har haft hidtil, men der er altså et hensyn. Virksomhederne er ikke ens og har ikke de samme muligheder for at leve op til sådan nogle regler. Det bliver vi nødt til at tage hensyn til, og derfor vil vi gerne fra radikal side have en nærmere overvejelse af, hvordan man skal lave nogle rimelige regler.

For at summere op om lovforslag nr. L 200: Vi har stor sympati for intentionerne. Vi synes ikke, der er ramt sådan, som vi ville ramme, men vi er meget villige til at diskutere det videre under udvalgsarbejdet og håber, at vi kan finde noget, som i højere grad tager hensyn til det, jeg tror er det afgørende i denne sammenhæng, nemlig at de små og mellemstore virksomheder faktisk har nogle helt specielle problemer.

Dernæst nogle mere overordnede kommentarer til tryghedsforslaget, altså beslutningsforslag nr. B 99.

Jeg synes, at forslaget er en udmærket indgangsvinkel til den diskussion, vi givetvis skal have om arbejdsmarkedsforholdene frem til år 2000. Det er en nyttig og vigtig diskussion, men det er også noget, man kan have mange synspunkter om, ikke mindst synspunkter, som hænger sammen med dansk økonomis og erhvervslivets problemer som helhed, og den side af det er der unægtelig lagt mindre op til i beslutningsforslaget.

Tryghed er et slagord, men det er også et godt ord. På den anden side må man gøre sig klart, at i en verden, hvor der ikke er tryghed, er der nogle, der skal betale, hvis andre skal have tryghed, og i denne situation er der to parter, der kan komme til at betale. Den ene er virksomhe-

derne, og det kan man ud fra en meget naiv og overfladisk betragtning sige også er helt rimeligt. Men hvis man går lidt længere, er det samfundsøkonomien, vi har inde i billedet. Og jeg går ud fra, at Socialdemokratiet også gør sig nogle tanker i den sammenhæng.

Den anden part, der kan komme til at betale – og det synes jeg oplagt er et socialt problem – er de ledige. For dette er tryghed for dem, der er i beskæftigelse, men ikke tryghed for dem, der er ledige. Jo mere vi fastlåser situationen på den enkelte virksomhed, jo mere vi giver de allerede ansatte tryghed og særlige goder, desto vanskeligere bliver det for dem, der er ledige, at komme i beskæftigelse. Vi kan lige så godt se i øjnene, at der altså er nogle, der kommer til at betale.

Derfor synes jeg, det er en vigtig, men ikke nogen nem diskussion. Det er klart, at vi her i landet har valgt et andet udgangspunkt end det, man har f.eks. i Sverige og i en række EF-lande. Vi har valgt nogle minimumskrav vedrørende massefyringer og tryghed i ansættelsen og et bedre dagpengesystem i forhold til de andre lande – en diskussion, som vi allerede i et vist omfang har været inde på i debatten.

Man kan selvfølgelig godt sige, at det er urimeligt, at man, som fru Lilli Gyldenkilde sagde, på den måde skal give socialhjælp til virksomheder, men jeg synes, man på den anden side også kan sige, at en gennemførelse af dette forslag, som jo altså er en kraftig opstramning af tryghedsbestemmelserne og de ansattes goder, i høj grad betyder, at virksomhedernes omkostninger kommer i centrum. Det kan man heller ikke se bort fra. Derfor var min indgangsreplik, at dette er både en vigtig og en lang og vanskelig diskussion.

Forslagsstillerne lægger op til, at vi skal lande på en lov om lønmodtagere med noget, der enten er en parallel til eller et supplement til funktionærloven. Jeg synes, man skal gøre sig klart, at lønmodtagere er i forskellige ansættelsesforhold; det kan ikke nytte noget, at man kun ser på lønmodtagernes rettigheder, man er også nødt til at se på deres pligter. Funktionærgoder følger med funktionærpligter, og derfor vil jeg være meget tilbøjelig til at diskutere eller lovgive om noget, hvor man ikke samtidig får pligterne med. Det er efter min mening derfor, man har haft tradition for, at dette er aftalestof på arbejdsmarkedet, og jeg tror egentlig, at